

ת"פ 3542/12 - מדינת ישראל נגד גدعון אלמו

בית משפט השלום בירושלים
ת"פ 14-12-3542 מדינת ישראל נ' אלמו

בפני כבוד השופט שמואל הרבסט
בעניין: מדינת ישראל

המואשימה

נגד

גدعון אלמו

הנאשם

גמר דין

כתב האישום והסדר הטיעון

הנאשם הורשע על פי הודהתו בעבירות של תקיפה ואיומים לפי סעיפים 379 ו- 192 לחוק העונשין, תשל"ז-1977 וכן בעבירות של פגעה בפרטיות לפי סעיף 2(1) לחוק הגנת הפרטיות, תשמ"א-1981 והטרדה באמצעות מתקן בזק לפי סעיף 30 לחוק התקשרות (בזק ושידורים), התשמ"ב-1982.

מכتب האישום אשר תוקן במסגרת הסדר הטיעון עולה, כי ביום 25.11.14 בשעה 6:20 או בסמוך לה, הגיע הנאשם למפעל "גלארו" באזרע התעשיית בית שמש, וביקש לדבר עם המטלוננט, אשר אמרה לו שאינה רוצה לדבר אליו. הנאשם אמר לה כי בחים לא יעזוב אותה, אחז בידה, והטיח את ידה על שולחן מספר פעמים.

כחצי שנה עבר לכך, בבית המטלוננט בבית שמש, עת אמרה לנאשם שהיא מתכוונת לעזוב אותו, אימם עליה זה האחרון בכך שאמר לה שיפגע בה.

במהלך חצי שנה זו, המתקרה ובlesh הנאשם אחרא המטלוננט והטריד אותה באמצעות מתקן בזק. הנאשם הגיע למטלוננט מספר רב של פעמים, בימים ושבועות שונות ממספר חסוי, עקב אחרא המטלוננט ושאל אנשים למקום המזאה.

ביום 16.7.15 הגיעו הצדדים להסדר טיעון, במסגרת תוקן כתוב האישום כאמור, והנאשם הודה והורשע במיחס לו. הוסכם כי יערוך תסקרי שירות מב奸 בעניינו, ולאחר מכן תבחן המואשימה את עמדתה העונשית.

בטיעונה לעונש טענה ב"כ המואשימה", כי בשל חומרתם של המעשים המיחסים לנאשם, הערכיהם המוגנים שנפגעו כמו גם הפסיכיקה הנוגגת צריך מתחם העונשה ההולם בגין אישומים 3-1 לעמוד על **מאסר מוותנה ועד למספר לחודשי מאסר בפועל של ממש** ובגין האישום הרביעי צריך שמתחם זה יעמוד על **מאסר קצר ועד ל-12 חודשים מאסר בפועל יחד עם מאסר מוותנה**.

עבורו של הנאשם הכלל שלוש הרשעות בגין עבירות רכוש ואלימות (האחרונה שבהם איירעה בשנת 2003) בגין הוא
עמוד 1

נדון למאסר בפועל אשר רוצה בעבודות שירות, מוליך למסקנה, אך לדעת המאשימה, כי הנאשם דן צריך שימוקם בחילוקו **העלין** של המתחם העוני שנקבע בעניינו ודיננו **יגזר לשנת מאסר בפועל ממש**.

הסניגור טען מנגד, כי יש לשקו לטובת הנאשם את הודהתו, נטילת האחריות וכן העובדה כי תיק זה שינה את מהלך חייו, הוא עזב את העיר בית שמש, פוטר ממוקם עבודתו ואיימו נאלצת לעזוב את הארץ משלא הצליח הנאשם לטפל בה כראוי, ועל כן עונשו צריך שהוא מזה אליו עותרת המאשימה.

מתוךיר שירות המבחן עולה, כי הנאשם הינו בן 32 שנים, רווק ומתגורר בבית דודו בירושלים. ויחסו של הנאשם עם בני משפחתו הינם סבוכים וקלושים, ועליה כי הוא אינו זוכה לתמיכה ממשמעותית מהם.

המתלוננת, אך עולה מהמתוךיר שלפני, מביעה חשש מה הנאשם, אך צינה כי לא ניסה ליצור קשר עמה מאז ביצוען של העבירות נשואות כתוב האישום דן.

בעברו של הנאשם הרשעות בעבירות אלימות ורכוש, ובאשר לכטב האישום דן הוא מכחיש את ביצוען, אינו נוטל אחריות בגין ומציג עדשה קורבנית בהתייחס אליהן.

מסקנתה של קצינת המבחן היא כי יש להטיל על הנאשם עונש של מאסר מותנה וקנס.

ה הנאשם בדברו האחרון, הביע חריטה על מעשיו, ועתר לרוחמים בעת גזירת דין.

דין והכרעה

מתחם העוני ההולם

הערכים החברתיים אשר נפגעו כתוצאה מיומנו ותקייפתו של הנאשם את המתלוננת הם ההגנה על שלמות הגוף, בטחונו של האדם ושלוות נפשו. בהתקנותו אחר המתלוננת ובהטרדהה, פגע הנאשם בזכותו של המתלוננת לפרטיות ובחוששת הביטחון האישי שלה, ערכיהם שלשם נחקק חוק הגנת הפרטיות, בעבירה על פיו הורשע.

ה הנאשם, אשר לא ניאות לקבל את רצונה של המתלוננת לעזבו, הטיל עליה מורה הן באירועים שאיבם עליה בביתה, הן בתקיפה שתקף אותה במקום עבודתה, והן בבלוש ושיחות שהתקשר אליה פעמים רבות, עד אשר לא נותר למATALוננת מקום, שבו תוכל לחוש שלילוה ומוגנת. ביתה, מקום עבודתה ומכשור הטלפון האישי של המתלוננת, הפכו למקור לדאגה וחשש לחיה והפרו את שלוותה.

מעשיו של הנאשם מעדים, כי הוא אינו מכבד את זכותה של המתלוננת לאוטונומיה, לעצמאות ואת בחירתה שלא להפסיק להיפגש עמו.

החשש שעולה מעשיו הוא כי, כפי שהוא לתקוף אותה פעמי אחת כמתואר בכטב האישום, ישב ויממש את איומיו האחרים.

על אף שסייעי האישום שבhem הורשע הנאשם בסופו של דבר אינם מתייחסים במפורש לאלימות כלפי בת הזוג, הרי שהוא עבר את העבירות על רקע הקשר הזוגי עם המתלוננת, ומשום כך יפה לעניינו פסיקת בית המשפט העליון

ברע"פ 6577/09 **צמה נ' מדינת ישראל**, בפסק דין של כב' השופט ס' ג'ובראן מיום 09.09.20:

"**עבירות האלימות והאיומים** הכללי, וכן בנסיבות זוג בפרט, הפכו זה מכבר לרגע חרולה אשר בבית המשפט מצוים להיאבק בה. בכך הוא אומנם כי אין בכך כדי "להוציא" את נסיבותו האישיות של הנאשם הקונקרטי מן המשווה ואולם דרוש הדבר מעתה תקופה לאוותם אינטרסים של גמול ושל הרתעה, הן של העבריין עצמו והן של עבריינים בכוח".

מאחר שהעבירות נעברו על רקע דומה והן דומות באופיין ונעברו על פני תקופת זמן מוגבלת, הרי שאקבוע בגין מתחם עוני אחד.

שקלתי את הערכים המוגנים, את הנסיבות הקשורות ביצוע העבירות, וכן את הענישה הנוגאת בפסקה בעבירות מעין אלה, וממצאי כי מתחם הענישה נع בענייננו בין עונש של **שירות לתועלת הציבור בהיקף נרחב ועד מס' חדש** **מاسر לריצוי בפועל ממש**.

העונש המתאים

הנאשם, יליד שנת 1981, בן 34 שנה כיום, רוק המתגורר בבית שמש.

לחובתו עבר פלילי בעבירות של תקיפה הגורמת חבלה, החזקת סכין, החזקת נכס חשוד כגנוב, וכן תלוי ועומד נגדו תיק נוספת בגין אישומים אחרים.

לזכותו הודהו עבירות המיויחסות לו, באופן שיש בה להעיד על קבלת אחריות על מעשיו ושיתוף פעולה עם רשות החוק.

מאז ביצעה העונש את העבירות חלפה שנה, אשר במהלךה, כאמור, חייו טולטו, הוא עזב את מקום עבודתו ומגוריו, אימנו נאלצה לעזוב את ישראל והוא ששה בתנאים מגבלים מזה זמן לא מועט.

מתוך שירות המבחן עולה, כי הנאשם עובד בעבודות מזדמנות, מאז שהורחק ממקום עבודתו, שם תקף את המתלוונת שעבדה עמו, והוא מצוי בתנאים מגבלים של הרחקה ממנו ומקום העבודה.

הנאשם עלה לארץ מ爱国יה כאשר היה בן 13 שנים, עם אביו שנפטר מזמן, ואילו אמו, מתגוררת בארץ הברית.

הנאשם דיווח לשירות המבחן, כי התקשה להשתלב במסגרת הצבאית, ווחרר בשל אי התאמה, וזאת לאחר שריצה מס' צבאי בשל היעדרות מן השירות.

הנאשם, אשר התקשה להתמיד בעבר במסגרות ובקבלה גבולות, מעוניין כוון להימנע מעורבות בפלילים, ומעוניין לשוב לעבוד במפעל "gilro".

מעסיקו במפעל, דיווח לשירות המבחן, כי הנאשם הינו עובד מוערך וחביב וכי לא נרשמו תקירות אלימות עמו במפעל, למעט מעורבותו זו.

משicha שקיים שירות המבחן עם המתлонנת עולה, כי במשך 3 שנים זוגיות עם הנאשם, לא חוות אליו מות מצדו, למעט האירועים שבכתב האישום. עוד מסרה שהנאשם היה בן זוג קנא, וכיום היא חששת מפניו ומפחדת כי ינסה לפגוע בה. במידה ויחזר למקום העבודה המשותף, אמרה המתлонנת, תתפטר, על מנת להימנע ממפגש עמו.

את העבירה שבכתב האישום תיאר הנאשם בפני קצינת המבחן כ: "מריבה זוגית שאינה חריגה", והוסיף כי עובדות כתוב האישום אין משקפות את המציאות. לדבריו, לא איים על המתلونנת, ושיחות הטלפון היו הדדיות. הוא לא התכוון לפגוע ולא התכוון לאיים על המתلونנת. הנאשם מתקשה להבין מדוע遽ously לדין, ומכאן שהתקשה לקחת אחריות על המיחס לו.

שקלתי את נסיבותו של הנאשם במיוחד כפי שהוא ממסקיר שירות המבחן, את עברו הפלילי, וכן את הנזק שנגרם למתلونנת, הכל כפי שפורט כאן, ומצאת כי יש להטיל במקרה עונש שירתיע את הנאשם מלעbor שוב על עבירות דומות, תוך טיפול והדריכה מקצועית, אשר יבטיחו כי הנאשם לא ינהג עוד כפי שמתואר בכתב האישום.

אם יש להטיל על הנאשם מאסר קצר שירוצה בעבודות שירות או שמא שירות ארוך לרווחת הציבור? זו ההתלבטות אשר עמדה בפני. מן הדין היה לגוזר עונש הכלול מאסר שירוצה בעבודות שירות, אולם עונישה שכזו, הייתה מוסיפה קושי נוספת לנאמם דן, קושי הفرنسا.

לא קל להשתלב בחברה הישראלית, לא קל למצאו מקום עבודה ראוי, ולא קל לספק את צרכי המחייה של כל יחיד ומשפחה.

ואם הדבר לא קל למי שנולד בישראל, הרי שהוא קשה שבעתים למי שעלה לישראל לארץ אחרת, ונאלץ לנסוט ולהשתלב בחברתה בעת שקשי קליטה וفرنسا אופפים אותו בכל העת.

"עלולם תהא שמאל דוחה ימין מקרבת".

לא לחייב בחר המדרש לציין כי היד המקربת הינה ימין אשר היא היד החזקה, לעומת יד שמאל הדוחה אשר היא החלה יותר. קשיים האובייקטיבים של הנאשם הינם מורכבים, אך הוא בחר בדרך של העבודה ובנטיבו של העמל על מנת לפרנס עצמו.

במקרים המתאיםים, יש לנתקוט במאצוי שיקום וקירוב, יחד עם הבקרה עונשית מוחשית בדבר חומרת המעשה האסור. במקרה דן, ביטול הרשותה בדיין היא איתה לנאמם, כי מעשייו היו פסולים ויש בהם כוור, אך העונישה שתוטל אפשר לו להמשיך ולהרוויח את לחמו ולא יהיה בכך כדי לפגוע בו בתחום הفرنسا אשר השכלות רבות לו לכל תחומי החיים.

angkan, בחרתי בשעות רבות של שירות לרווחת הציבור, העולות כדי מספר חדש מאסר המרוצים בעבודות שירות, כך שיוכל הנאשם להמשיך בעבודתו, יחד עם זאת, לרצות את עונשו.

לפיכך, אני גוזר על הנאשם את העונשים הבאים:

1. **שלוש מאות וחמשים (350) שעות שירות לתועלת הציבור בהתאם למסקיר שירות המבחן ובהתאם לתוכנית מעודכנת שתיערך על ידו ותוגש לעיוני עד ליום 1.7.16.**
2. **שישה (6) חודשים מאסר אשר לא ירוצו אלא אם יעבור הנאשם על העבירות בהן הורשע וזאת תוך שלוש שנים מיום מתן גזר הדין.**
3. **פיצוי כספי למלוונת בסך של 500 שקלים. הנאשם יפקיד סכום זה בקופת בית המשפט עד יום 1.8.16.**

העתיק הפרוטוקול יועבר לשירות המבחן.

זכות ערעור לבית המשפט המחוזי תוך 45 יום.

ניתן היום, ב' אייר תשע"ו, 10 Mai 2016, בנסיבות הצדדים.